

ήρθιμου ήδη πλέον των χιλίων έτων πεπολιτισμένης άναπτύξεως.

Ο συγχρονισμός της Τελευταίας Μινώας εποχής μετά των χρόνων της 18ης και 19ης εν Αιγύπτω (1580 — 1200 π. Χ. περίπου) ήτο γνωστός από των εν Μυκήναις και Ίκλυω Αιγυπτιακών εύρημάτων του κ. Σλήμαν. Αί χρονολογίαι αύται έπεβεβαιώθησαν έτι μάλλον διά των εύρημάτων εν Ένκόμε της Κύπρου, αί δε εν Κρήτη ανακαλύψεις διέλυσαν πάσαν περί τούτου άμφιβολίαν.

Άλλο σπουδαίον γεγονός, τό όποϊον ήτο προηγουμένως άπληθ είκασία, και τό όποϊον αί εν Κρήτη άπέδειξαν ανακαλύψεις είναι, ότι ό του Αιγίου πολιτισμός δέν είχε διακοπή κατά την μακραιωνόν του σταδιοδρομίαν υπό ξενικών επιδρομών. Ήτο πολιτισμός, όστις ηύξήθη και εξέλιχθη επί του αύτου έδκου. Δέν προεχμετεύμεθα μέ λείψανα διαδοχικών μεταναστεύσεων και μή μετ' άλλήλων συνδεομένων πολιτισμών.

Καθ' όσον τουλάχιστον γνωρίζομεν ούδεμία μεγάλη εισβολή: ή των Ίνδο-Ευρωπαϊών Έλλήνων είχε ποτε μεταστρέψει την τροχίαν του πολιτισμού του Αιγίου. Τούλάχιστον όχι εν Κρήτη και ταίς νήσις.

Έν τη ήπειρωτική Έλλάδι όμως συνέβη πιθανώς τό ένκντίον. Έκεί οι εισαγαγόντες τόν πολιτισμόν του Αιγίου ήσαν και οι ίδιοι εισβολείς, και ήλθον εις αντίπαρξιν μετ' άλλων φύλων, είτε αυτόχθονών ή εισβολέων από βορρά

και άνατολών δηλαδή μετά των Θεσσαλών, οι όποιοι έχωντο του λίθου και μετά των «Μινωών» κατασκευαστών των φαιών άγγείων εν τη Κεντρική Έλλάδι.

Έν τη κοιτίδι του όμως, εν Κρήτη και ταίς νήσις, ιδίως δε εν Κρήτη, ό πολιτισμός και ή τέχνη του Αιγίου άναπτύχθησαν χωρίς νά επηρεασθώσι υπό γενικής καταστροφής, ειμή όταν ή από βορρά πλήμμυρα ύπεσκέλιζε πών τό έμποδόν και οι «Δωριείς» της Ίλλυρίας και Θεσσαλίας και οι «Αχαιοί» και «Έλληνες» της Θεσσαλίας κατέκλυσαν τόν κόσμον του Αιγίου μέχρις αύτης της Κύπρου.

Ο πολιτισμός του Αιγίου εν τη εξέλιξει του (origin) είναι ιδιαιτέρως Κρητικός και «Μινώος». Έν Κρήτη εξέλιχθη τό πρώτον και άκολούθως διαδοθείς πρς βορράν, άπερρόρησε τόν όμως πολιτισμόν των νήσων και έως της Πελοποννήσου, έπεξετάθη άκολούθως εις την Κεντρικήν Έλλάδα βορείως του Ίσθμου, άποσπάσας αύτήν πιθανώς από τους αυτόχθονας, οίτινες άνήκον εις άλλην φυλήν (alia al originis). Τέλος δε ότε ό πολιτισμός ούτος του Αιγίου έπλησίχζε τό τέρας του, έφθασε και εις Θεσσαλίαν ένφ προηγουμένως είχαν έπεκταθί πρς την Τρωάδα άφ ένός, την Κύπρον και την Φιλιστινήν άργότερον άφ' έτέρου, και την Σικελίαν και Μεσσαπίν πρς τρίτην διεύθυνσιν.

Ν. Υόρκη.

Μετάφρασις ΑΝΤΩΝΙΟΥ Α. ΣΤΑΜΟΥΛΗ

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Η τρίτη συνκυλία της όρχήστρας του Ωδείου Αθηνών υπό την διεύθυνσιν του κ. Μπουτνίκωφ περιέλαβε τό συμφωνικόν ποίημα του Λίστ «Τσας», την εισαγωγήν του μελοδράματος του Βλγνερ τό Στοιχειωμένο καρδι, τάς Βαρικασίον του Άρένσκη επί θέματος Τσικιόφσκη διά πρώτην φοράν και τά τρία έκτελούμενα, Ο κ. Καρτζής συνοδεία όρχήστρας έπαιξε μέ πολλήν λεπτότητα και μεστέριον τό Κονσέρτο εις σόλ έλασσαν του Μπερύχ και επανελήθη τό «Ίσπανικόν κονσέρτο» του Ρίμσκη — Κορσικώφ, πλήρες παρυστακτικότητος. Εις τά Ρωσικά έργα ό μαέστρος έδειξε μέν αξιοσημείωτον εύθύθειαν.

Η τετάρτη συνκυλία άφιέρωθη εις τό όρχήστριον του Μπέρλιζ «Η παιδική ηλικία του Χριστού» υπό μικτής χορωδίας διευθυνομένης υπό του κ. Οικονομίδου. Τό έργον από τά ώραιοτέρα του Μπέρλιζ είναι πλήρες θεησκευτικού αισθήματος και περιγαργικότητος, ήτις συνδυάζει την απλότητα μέ μέν ύπέροχον ένορχήστρωσιν. Οί μονωδοί δ. Κατσιμαντή (Παναγία)

και οι κ. κ. Βλαχόπουλος (Ηρώδης) Τριανταφύλλου (Άφηγητής) και Πετρούλιας (Ίωσηφ) διηρμήνευσαν τά μέρη των μέ πολύ αίσθημα. Η όρχήστρα ύπελήρθη της χορωδίας.

Η πέμπτη συνκυλία, δύναται νά επικληθί συνκυλία των Τριών. Έξετελέσθησαν ή τρίτη (Ηρωϊκή) συμφωνία του Μπετόβεν, τό τρίτον Κονσέρτο του Μπετόβεν διά πιάνο και ή τρίτη Συμφωνία του Σκριάμπιν. έδόθη ήμέραν Τρίτην και διήρκεσε τρεΐς ώρας.

Μετά τόν Μπετόβεν δέν ήκούσθη εύχρίστως του Σκριάμπιν ή πολυθόρυβος και πολυσύνθετος άσυμμετρητος ή νεωτεριστικής τεχνοτροπίας και άκατάληψιας άσυμφωνία, ήτις έκούρασε τό ακροατήριον.

Έκτός της τακτικής σειράς, τό Ωδείον έδωκεν έκτάκτως και μέν συνκυλίαν άναμνηστικήν (Festibal) του Καίσαρος Φράγκ, επί τη έκατονταετηρίδι της γεννήσεώς του. Ο παρρηγορισμένος όταν έζη συνθέτης έτυχεν ήδη εν Γαλλία όπου επί 50 ετίαν έζησε και εν Λιέγη όπου

ἐγενήθη ἐξαιρετικῶν τιμῶν. Ἐπικίχθησαν τρία μόνον ἔργα του, ἡ Συμφωνία, ἐκ τῶν ἀρίστων ἔργων τοῦ μουουργοῦ, καὶ Συμφωνικὰ παρὰ λαχὶ με σολίστ τὸν κ. Νωντὲν καὶ ὁ Κατακραμένος κυνηγός.

— Αἱ Λαϊκὰ συνκυλίαι, ἐξελιχθεῖσαι εἰς κοσμηκὴν συγκέντρωσιν, ἐξητράχισαν σειρὰν 17 ἐμφανίσεων. Τὰ προγράμματα περιέλαβον παλαιὰς ἐκτελέσεις τὰς πλέον προσιτάς, σόλα ὑπὸ γνωστῶν καλλιτεχνῶν καὶ τινὰς Ἑλληνικὰς συνθέσεις καὶ μερικοὺς ἀσημανημένους χορούς. Ἐξαιρετικῆς μνείας ἄξιζον: τὸ πικέζιμο τοῦ κ. Φραντῆτου, ἡ ἄρπα τῆς κ. Βατερόβεν, τὰ ἀποσπασματικά τοῦ ἡρώτου μπαλέτου «Κέρκλος καὶ Προκρίς» τοῦ Γκαρετῦ με τὴν πλουσίαν ἐνορχήστρωσιν, ἡ Vltava τοῦ Σμετάνα ἡ ἰδιαιτικὰ παρὰστατικὴ, τὸ βιολί τοῦ κ. Σουλτσε, τὸ τραγούδι τῆς δ. Κριτσιμκντῆ, ἡ Σούιτα τοῦ Γκαργκ με τὸ θυμικότη, γλυκύτητος ἐλαγίδον, ἐκτελεσθὲν ἀψύγως καὶ τὰ ἐνορχηστρικὰ πικινιδία τῆς Στοῦτ; τοῦ Βατιλέως τοῦ ὅρου. Τὸ δημοτικὸν τραγούδι «Τὸ Ἑλενάκι» κατὰ διασκευὴν καὶ ἐνορχήστρωσιν τοῦ κ. Σαλκβου, χάινει ἀπὸ τὴν ποιητικὴν του κισθητικότητά, παρρηρωθὲν ἐπὶ τ. ξενικώτερον. Ὅταν θίγει τις τὰ λαϊκὰ τραγούδια, πρέπει νὰ προσέχη νὰ μὴ καταστρέφῃ τὴν ἀπλότητά καὶ χάριν με ἐνορχηστρικοὺς ἀκροβατισμούς.

Αἱ ἀναλύσεις τῶν σπουδαιοτέρων συνθέσεων, σύντομοι πολὺ, ἔπρεπε νὰ συντάσσωνται ἐπιμελέστερον καὶ τοδωρότερον.

— Αἱ συνκυλίαι κατὰ τὸ τελευταῖον τρίμηνον συχναί, σχεδὸν ἡδισκοποι. Καθηγηταί, διπλωματοῦχοι, ἐντόπιοι καὶ ξένοι, γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι, σύμφωνοι καὶ ἀσύμφωνοι, ρεσιτὰλ καὶ εὐγενεὶ συμπαῖζει. Εἶνε δυσχερὲς ἡ παρκαλοῦθῃς αὐτῶν καὶ ἀνεπαρκὲς ὁ χώρος διὰ λεπτομερικὴν κρίσιν. Ὁ κ. Σουλτσε καὶ κ. Πίνδιος (δεξιότεχνικὴ ἐκτέλεσις Λίστ) καὶ αἱ καθηγήτριαί τοῦ ἄσματος Φωκῆ (μετὰ τῶν δύο θυγατέρων τῆς), Σικπερς (ἡ ὁποία ἔδειξε ἀξιοσημείωτον ἀντοχήν, τραγουδήσασα 12 ἄσματα) Γεννάδη (συμμετοχῇ ἐξ μαθητῶν τῆς) Φιλιππίδου καὶ Φραγκουδάκη, τὸ ζευγος Τριανταφύλλου, ὁ κ. Ἀλ. Παπαδημητρίου ἔδειξαν καὶ πάλιν τὰ γνωστὰ τεχνικὰ χαρίσματα των.

— Ὁ κ. Λόρεν Μαργαρίτης ὁ ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας παρὰσχλὼν δειγμὰτα πρωτοῦ μουσικῆς ἀναπτύξεως, ἐνεφανίσθη ἔπειτα ἀπὸ πολὺν καιρὸν εἰς ἰδίαν συνκυλίαν, δοθεῖσαν τῇ συμπαρᾶ τῆς μαθητῆς του, διπλωματούχου Ἰδὰς Rozengratz. Ἐπαιξεν εἰς δύο πιάνα με σπανίαν τέχνην, με θυμικὸν συγχρονισμόν Ἡ Rozengratz, ἀνταξίαν τοῦ διδασκάλου τῆς ἔπαιξε καὶ μόνη με πολλὴν ἐκφρασιν, ἐν οἷς καὶ μίαν ἀνέλεστον σύνθεσιν τοῦ κ. Μαργαρίτη. Τὸ πρόγραμμα ἀπετελεῖτο ὁλόκληρον, πλην δύο

Preludes τοῦ Σοπέν ἀπὸ συνθέσεις ἰδιοτύπους συγγρόνων συνθετῶν. Πρόγραμμα νέον διὰ τὰς Ἀθήνας, νεωτεριστικὸν τὴν τεχνολογίαν. Οἱ ὑγγρικοὶ χοροὶ τοῦ Μπράμς καὶ οἱ Σλαβικοὶ τοῦ Δόρακ ἀπεδόθησαν με ἀψόγον χρωματισμόν.

— Ὁ κ. Τριανταφύλλου ἐνεφάνισεν ἐν συνκυλίᾳ δεκάδρα μαθητῶν του εἰς ἐκτενέστατον πρόγραμμα. Ἦτο μία παρέλασις φωνῶν, αἱ ὁποῖαι πολλὰ ὑπὸσχονται χάρις εἰς τὴν ἐπιμελετημένην ὁδήγιάν τοῦ ἱκανοτάτου διδασκάλου των Ἐτραγουδήσαν με μεγάλην ἐπιτυχίαν ἡ ἀδελφὴ τοῦ κ. Τριανταφύλλου τὴν «Λιρελάην» καὶ τὸ Nil, ἡ δ. Μελισσηνοῦ τὴν «Θαῖδα» καὶ τὸ βάλι τῆς Μπρέμ, ἡ δ. Πράτσικα τὴν Μολυβιώτισσαν τοῦ κ. Καλομοίρη. ἡ δ. Θεοφιλᾶ ἓνα τραγούδι τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ «Μανόν», ἡ δ. Μιχαλίδου «Κάμεν», ἡ δ. Πατούσα τὰς «Δύο νύκτας», ἡ δ. Πικραπικανγιώτου τοῦς «Αἰώνιους Ἐρωτας» τοῦ Μπράμς. Ὁ κ. Τριανταφύλλου ἐχρησίμευσεν ὡς ἓνας σύνδεσμος τῶν μαθητῶν του μίαν ἐνωτικὴν γραμμὴν με τρία Ἑλληνικὰ τραγούδια, τὸ «Κραδὶ» τοῦ Λαυράγκα, τὸν «Ἀγιογιάνη» τοῦ Βαρθόλμη καὶ τὸ δημοτικὸν τῆς Μάχης τοῦ Μαγ. Σπηλαίου.

— Ἡ «Ἀθηναϊκὴ Μανδολινάτα» ἔκαμε τὰς συνήθεις δύο ἐμφανίσεις τῆς.

— Εἴχομεν καὶ μίαν πρωτοεμφάνισιν Ρώσων καλλιτεχνῶν τοῦ ἄσματος, τῆς ὑψιφώνου δεσπ. de Ribas καὶ τοῦ βρυτόνου κ. Ὁκοροτσένκωφ.

— Εἰς δύο συνκυλίαις Τρίο μουσικῆς δωματίου οἱ κ.κ. Χίλσπεργκ, Κρατῆς καὶ Παπαδημητρίου δὲν ἔδειξαν πολλὴν ἐνότητα. Εἰς τὴν πρώτην διεκρίνε τις κἄποιαν δυσκαμψίαν. Ἐν τούτοις ἡ σόνα τοῦ Γρήγκ ἐπαίχθη ἀρετὰ καλὰ. Ἡ δευτέρᾳ συνκυλίᾳ ἦτο ἐπιτυχεστέρα εἰς ἀπόδοσιν, ἰδίως εἰς τὸ Trio τοῦ Μπράμς καὶ εἰς τὸ τοῦ Σαίν — Σενς.

— Ὁ κ. Φραντῆτος ἔδειξε ὅλην τὴν τέχνην του εἰς τὴν συνκυλίαν του ἐκτελέσας τὴν δυσκολοτάτην σόνα τῶν τοῦ Λίστ μετ' ἀκριβείας μοναδικῆς. Ἐπιτυχεῖς πολὺ καὶ αἱ διασκευαὶ τῶν τεσσάρων συνθέσεων τῆς clavacinistes τοῦ IZ' καὶ III' αἰῶνος.

— Τὸ Ἑλλ. Ὡδεῖον ἔδωκε συμφωνικὴν συνκυλίαν ἑλληνικῶν ἔργων συμπαρᾶσαι τὰς χοροδίας του καὶ τῶν Στρατιωτικῶν μουσικῶν ὑπὲρ τῶν ὁφικῶν προσφύγων. Ἐκτελεσθῆσαν ἡ συμφωνία τῆς Λεβεντιᾶς τοῦ κ. Καλομοίρη, ἡ Ἑλλ. οὐβερούρα (διὰ πρώτην φορὰν) τοῦ κ. Λαυράγκα ἔργον ἀντάξιον τῆς φήμης τοῦ τόσον καλαισθητοῦ καὶ ἑλληνοπροπεοῦς συνθέτου, ἡ πλήρης ζωῆς Γιουρτὴ τοῦ κ. Γ. Λαμπελὲτ, ἡ Εἰσαγωγή εἰς τὴν Ἀγ. Βαρθόλμη τοῦ κ. Βάρδογλη. Ἡ κ. Καλοπούλου, κυρὴ τῆς κ. Φωκῆ,

έτραγουδῆτε τὸν «Ποικιλομήνη» καὶ ἐν τέλει ἐξετελέσθησαν οἱ ἐσχατοὶ συνθεθέντες ὕμνοι, εἰς πόδιν τιμὴν τῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ τοῦ κ. Καλομοίρη ἐπὶ στίχων τοῦ κ. Μελκίση καὶ τὸ Μπατσε συντρόφου στὸ χορὸ τοῦ κ. Λαμπροῦ.

Τὸ αὐτὸ Ὁδῆον ἐνεφάνισεν τὰ νεκρὰ τέλαινά του εἰς εἰδικὴν συνκυλίαν Μικρῶν μεθῶν, ἡλικίας 6—12 ἐτῶν.

Ἡ γυνὴ τῆς πλέον Μ. Γραβιέρου, ἡ ἐρμύλλος αὐτῆς Ε. Λαμπροπούλου, ἡ Φερλάντο, ἡ κόρη τοῦ κ. Καλομοίρη ὅλα μικροσκοπικὰ πικνίστριαι, δύο μαθήται εἰς τὸ βιολί καὶ δύο μαθήτριαι τῆς ἀπαγγελίας ἀπετέλεσαν μίαν παρέλκιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς θὰ προέλθουν ἀργότερα καλλιτεχνικὰ ὀνόματα πρώτης τάξεως.

— Ἡ εἰς Παρισίον ἐπνευσθεὶς νεκρὰ δεσπ. Μαρίκα Παπαγιάννου laureate τοῦ ἐκεί Ὁδῆου ἔδωκε συνκυλίαν—ρενσι λ, καθ' ἣν διεκρίθη διὰ τὴν εὐκρινεῖαν, τὴν διαύγειαν, τὴν δύναμιν, τὴν ἀκριβείαν, τὴν ἑκροσιν. Ὅλας αὐτὰς τὰς ιδιότητας τὰς σπυρίως ἀπαντωμέναις ἐν ἑνώσει, κατέχει ἡ δεσπ. Παπαγιάννου. Καὶ εἰς τὰς κλασικὰς συνθέσεις, καὶ εἰς τὰς νεωτέραις, ἔπαιξε μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν. Δὲν ἐπιδύωμι ἐπίδειξιν. Γνωρίζει ὅμως καὶ συγκινῇ.

—Δύο ἀδελφαὶ τελειοποιηθεῖσαι ἐν Μιλάνῳ καὶ δεσποινίδες Παναγιῆ, ἡ μία ὑφίρωνος, ἡ ἄλλη μεσώρωνος, ἔδειξαν τὰς μεγάλας προόδους των εἰς μίαν ὥραιν συνκυλίαν, δι' ἣς κατέκρηταν τὰς συμπαιδείας τοῦ κοινοῦ. Ἡ πρώτη, συμπληρῶνους τὰς σπουδὰς τῆς, θὰ γίνῃ ἐρμύλλος τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἡ ὁποία ἐπεδείξεν ἐν ὥραιν τάλαντον, μίαν ὑπέρροχον ἱκανότητα.

Ἡ δ. Μ. Παναγιῆ ἀνεδείχθη ἡ ἀρίστη μεσώρωνος ἐξ ὧν ἔχομεν Φωνὴ πλουσίαν, ἀνεπιτήδευτος, αὐθόρμητος. Ὅλα τὰ ἄλλα τοῦ ἐτραγουδῆτε, ἀπεδόθησαν μὲ τέχνην ζηλευτήν. Ἀναχωρεῖ προσεχῶς δι' Ἰσπανίαν.

— Ὁ ἀριστοτέχνης τοῦ πιάνου καθηγητῆς κ. Φρήμαν ἔδωκε τὴν ἐφετα νὴν συνκυλίαν του μὲ πρόγραμμα ἀποκλειστικῶς περιλαμβανόν Σοπέν. Ἡ Σονατὰ εἰς σι μπεμόλ, ἡ Φαντασία (ἔργ. 49.) τρεῖς études, ἡ Nocturne εἰς φά μείζον, τὸ Σκέρτσο, δύο μεζόρκες, ἡ θρυμσική Πολωνική εὗρον ἐκτελεσθῆν ὑπέρροχον. Ὁ Σοπέν εἰς τὰ δάκτυλα τοῦ κ. Φρήμαν ἐνεψυχώθη, ἐγοήτευσε τὸ πένθιμον Ἐμβατήριον, τὸ Σκέρτσο καὶ ἡ Πολωνική δὲν ἀπεδόθησαν ἄλλοτε μὲ τόσην αἰσθητικὴν ἀντίληψιν.

—Αἱ δύο ἀδελφαὶ κ. Μίχα καὶ δ. Μικρέτου, διπλωματοῦχοι ἀμφότεραι, συνειργάσθησαν εἰς τὴν ἐπιτυχὴ ἀπόδοσιν μουσικῆς νεωτεριστικῆς, ἰδίως τοῦ Ζιντινγ καὶ τοῦ Πονιό.

— Ἡ συνκυλία ἔργων μουσικῆς δωματίου

τοῦ κ. Καλομοίρη περιέλαβε, ὅπως πάντοτε, ἑλληνικὰς ἐμπνεύσεις συνθέσεις. Τὸ πρῶτον διὰ πιάνου, βιολί καὶ βιολοντσέλλο ἔχει γραφῇ ἐπὶ μεσῶν ἑλλ. χορῶν καὶ τραγουδιῶν. Τὸ δεύτερον μέρος, αἱ Ποικιλομήνη, καὶ τὸ τρίτον, τὸ Σκέρτσο, ἦσαν τὰ ὠραιοτέρα. Αἱ Μελωδία: ἐπὶ γνωστῶν δημοτικῶν ἀσμάτων, ἐξ τὸν ἀριθμὸν, ἐξετελέσθησαν ἐπιτυχῶς ὑπὸ τῆς δ. Γεννηδῆ. Τὸ «Κουαρτέτο σὺν φαντασίᾳ» δι' ἄρταν, φλάουτο, ἀγγλικὸν κερνο καὶ βιόλα ἔδειξε τὴν μεγάλην συνθετικὴν ἱκανότητα τοῦ κ. Καλομοίρη. Τὸ ἰντερουμέντιο του ἦρθε πολὺ.

— Ὁ κ. Ἐρράλλη: μὲ, ἔδωκε δείγματα τῆς συμπαιδείας ὅσον καὶ ἐντόνου φωνῆς του εἰς τὴν συνκυλίαν ἣν ἔδωκε τῇ συμπράξει τῆς δεσπ. Ε. Δημητριάδου, ἰδίως εἰς τὴν ballade τοῦ Loewe ἣν ἔφαλε κατ' ἰδίαν μεταφράσιν εἰς τὴν δυσκολωτάτην, ὑπερθυμίζουσαν τὸν Ριγολέττον, Τρελλὴν κόρην τοῦ Μπιζέ καὶ εἰς μίαν ἰδικὴν του σύνθεσιν «Καὶ φάριον νύχτα μέρα».

—Αἱ ἀδελφαὶ Ἀλεξάνδρου μετὰ διετὴν ἐνεργησθῆσαν εἰς προετπερίαν δοθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν ὑπὲρ τῆς σχολῆς τῶν Ἀπόρων παιδῶν τοῦ Παριῶ. Ἡ δ. Φωρὴ Ἀλεξάνδρου ἐτραγουδῆσε ἐξαιρετικῶς καλὰ τὴν Κάμεν καὶ δύο δημοτικὰ κατὰ διασκευὴν τοῦ κ. Σπαθῆ. Ἡ δ. Ζωὴ Ἀλεξάνδρου ἀπόφοιτος τῆς ὁραματικῆς σχολῆς τοῦ Πῶλ Μπουε ἀπήγγειλε ἐκφραστικώτατα τὴν «Λουκίαν» τοῦ Μοσέ μὲ ὑπόφωρον πιάνου καὶ βιολίου, τὴν Brouette τοῦ Ριστάν, καὶ τὸν τυφλὸν τοῦ Σταυροῦ τοῦ κ. Πολέμη.

—Πρότερον ἐκ Συμῶνης ὁ Ἀρμένιος κ. Π. Ἀγκζάρ, βελγῶνος, ἐτραγουδῆσε μὲ πολλὴν τέχνην καὶ αἰσθημα. Τὴν Ἡρωιδάδα, τὴν Λακμέ, τὸ Τραγουδι τοῦ Ψαροῦ τοῦ Φωρὲ καὶ ἐκ τῶν ἑλληνικῶν τὸ Κερὰ τοῦ κ. Λαυράγκα καὶ τοῦ Δικλαλητάδου τοῦ κ. Καλομοίρη ἀπέδασε μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

— Ἡ κ. Λίνα Λόττινερ μετὰ μικρὰν σιγὴν ἐκκλῆσε τὸν παλαιὸν γνώριμόν της κόσμον εἰς μίαν συνκυλίαν, ἀθροῦς δαθεῖσαν καὶ καθ' ἣν ἡ ἀριστοτέχνης τοῦ κλειδοκουμβάλου ἐξετέλεσε δυσκολωτάτας κλασικὰς συνθέσεις ἀκουσθεῖσας ὡς ἐὰν ἐτελεῖτο ἱεροτελεστία.

—Εἰς ἐσπερίαν ὑπὲρ τῶν θυμάτων τοῦ Σαρωνικοῦ ἡκίσθη εὐχαρίστως τὸ γλυκὺ καὶ ἀδίαστο τραγουδι τῆς δ. Κορωναίου καὶ ἡ τεχνικὴ ἀπαγγελία τῆς δ. Διπλαρῆκου, εἰς τὸν Ζέφυρον τοῦ Ζημκόου καὶ εἰς τὴν Ψαροπούλαν τοῦ κ. Ἀθανασιάδου. Αἱ κινήσεις τῆς φυσικαί, ὁ τόπος τῆς ἀπαγγελίας ἀπαλός, ἡ ἀπαγγελία διευγῆς καὶ χωρὶς στόμφου.

— Ὁ κ. Μπουτνίκωφ εἰς συνκυλίαν ὑπ' αὐτοῦ ὁργανωθεῖσαν παρουσίασε τὴν περίφημον Σεχερὰζάτ (Χαλιμὰ) τοῦ Κορσακῶφ μὲ ὀρχήστραν ἀτελῆ, ἀλλ' ἀκριβέστερον ἢ ἄλλοτε ὅτε ἐδόθη.